

אין שלוה ב, שלוה"

תה בתואר "הכיתה המפריעה ביותר בגימנסיה". גלה רוצה ללמוד ארכיטקטורה בטכניון.

מושמע בשלחה, בקול של אדם המדבר על יציאה לפנסיה עם פיצויים. בשבילה נישור אין זה דבר שאין להמנע ממנו, אולם אינו מטריד אותה בכלל. כמו המחנה למשל. "צריך למות פעם. מהיכפת מתי" היא הלוא חיה עכשיו, בהוה הניצחי. "אני מקוה

נערת הפינג-פונג

הפכה מזה שלוש שנים לחלק מהנוף של חוף הים. כשגלה הגמישה משחקת, עומד קהל מעריי צים סביב, יוצר פקקים. אולם גלה משחקת גם בחורף, על חוף שומם ממערבי סרדניים.

היא אינה אוהבת אותן. גלה משועממת שם. "אני לא יודעת לרקוד, רק טאנגו. ואני רוצה לרקוד, ולא הולך לי, מפני שאני מתביישת נורא. לפעמים אני מתה לטחיטט, אבל אני לא מעיזה."

זמנה החופשי גובל ברוטינה. יש לה חברה אחת טובה, מרים, מהכיתה המקבילי לה, לה היא מספרת הכל. הן נפגשות אחרי השיעורים, אם אין בחינה. נערת מאי אלרי גית לדגירה, אולם לומדת חזק לפני בחינה. תלמידה די-בסדר, זו הגדרתה על עצמה. גלה חייבת להיות בבית ב-10 בערב. בערבי שישו ושבת היא יוצאת רק עם בנים. או מותר לה לחזור ב-1 אחר הצות. כל יום שישו חוזרת השאלה — מה עושים? הדבר מסתיים כרגיל בקולנוע, הצגה שניה. הבנים לקחו אותה עד עכשיו שלוש פעמים לכליף, פעם לעומר כייאט, אבל היא לא מתה מזה. יש משהו בהופעתה הבשלה, הפרועה, הביטניקית, המפנה אחריה את הראשים ב" רחוב. היא מטעה. "כשאני עוברת, יש לאנשים רושם שאני חושבת את עצמי להכי יפה בעולם. מעירים הערות ואומרים, תראו איך היא צבועה. אני לא סובלת כאלו."

★ ★ ★

"אני צמה ביום כיפור"

ל מרות שהיא בנינם, כך אומרת גלה, היא בטוחה שאינה מאפינת את הטיפשעשרה. "לא ניגנתי בחיים שלי בכלל. אין לי טראנוסטור ואני לא מתנועעת כש אני שומעת ג'וז". פעם היא חשבה שהיא שור גת מבוגרים ואוהבת את מרלין מונרו. היום היא שונה לדעתה. אינה פולטת ציח קוקים, אינה מפטפטת. מבקרת את עצמה ואין לה אילוויזיות לגבי בנים. "כולם אותו הדבר. רוצים את כל הבנות."

בחדרה מודבקות לקיר בארדו, מארינה חלאדי, סופיה לורן, הארי בלאפונטה, מי בריט, זאק שארייה ופאסקל פטי. לפתע היא מוצפת רגשות אשמה. "זה עוד מגיל 10. חבל לי לזרוק. אבי היה מקבל סינמונד ולי חבל לזרוק תמונות יפות כאלה. אז ככה זה נהיה התחביב שלי, לאסוף שחקנים יפים. אני אוהבת דברים יפים, לא חשוב אם זה גבר או אשה." את סינגון סידור השער שלה היא רכשה מאז ראתה את מארינה ולאדי במכשפה. אומרים שהיא דו" מה לה טיפטיפה. וגם למי בריט. השכנים חושבים שאמשה נוצרייה ולה עצמה קור" אים שיקסה ברחוב, אף על פי שאני צמה ביום כיפור, היא מכחישה את הרכילות. עולמה הקטן והתמים אינו משופע בספ" רות. "אני אגיד לך, פשוט אין לי זמן לקרוא. הזמן היחיד זה במיטה, עד שאני נרדמת." היא קוראת ספרים מעטים ביותר, אלה הנראים לה מעניינים בארון הספרים העמוס של המשפחה. היו זמנים שהיא קראה בקביעות קולנוע, היום רק כשמוז' דמן לה. לפעמים היא קוראת עתון ערב. היא אינה הולכת לתיאטרון, או לאופרה. רק פעם בשנה עם בית-הספר. האופנה ה" חדשה מיאשת אותה. מחוץ לבית-הספר — לתלבושת האחידה — היא לובשת רק שמלות צרות עם מחשוף ובאלרינה. הצבעים שלה הם שחור, ירוק ולבן. על עקבים של ששה סנטימטר היא מועדת.

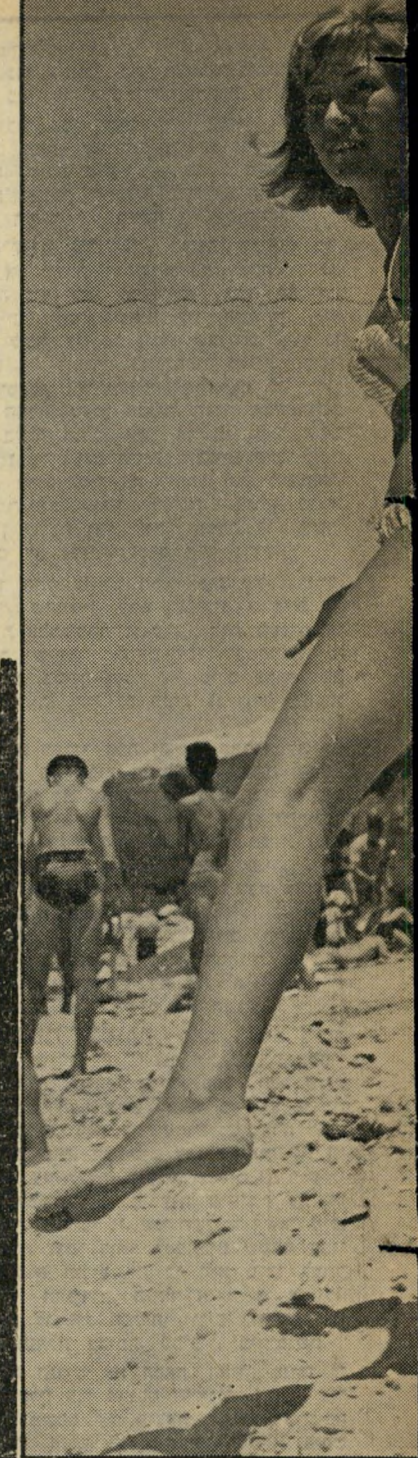
תשוקתה הגדולה ביותר היא להיות דוגמנית. אולם האמביציות האחרות שלה אינן רציניות. היא חושבת, סתם חלומות נעימים. "לפעמים אני רגשנית, לא בסרט או דברים כאלה. אבל אם אני לא מצליחה במשהו, זה נורא מעצבן אותי. בגלל זה אני לא מעזה להיות דוגמנית מקצועית. אולי לא אצליח. או בינתיים אני לומדת טיפוח חן אצל אירנה גיטרי, פעמיים בש" בוע. היא מכירה שלנו. וחוזר מזה, זה תמיד טוב, גם אם לא אהיה דוגמנית."

★ ★ ★

צריך למות פעם

לה היתה רוצה ללמוד ארכיטקט' טורה בטכניון. היא לא חשבה הרבה על זה. כי אולי היא תהיה רק דוגמנית, ואולי לא. היא לא יודעת. בצבא יש לה חשק להיות פקידה בעיר, כדי שתוכל לבוא הביתה כל יום. נערת מאי אינה נערת חלומות אופיינית לגילה. היא משתמשת בשכל הישר שלה, וישנו משהו אינדי' וייוואלי בקור רוחה הבוגר. הפראקטי. שם דבר בעולם לא הותיר בה רושם מסויים, אף אחד שחקף היא אינה משתוקקת במיוחד לפגוש שוב.

נישואים שייכים, לגביה, לעולם המבוגרים המוחלט: "או, כן, אני מקוה שאתחנן פעם, בת 24, עם בחור עשיר. יהיה לי בן ובת. אני אוהבת חיים קלים." כל זה

גנס

של החוף. מתחילים במאטקות. זה מרתק, מלא תנועה. היו לה כבר מספר מפגשים עם הפארטנרים הם מבוגרים ממנה. אה, לא, היא שונאת ילדים בגילה, אינה מס' תדרת אתם. "עם הבנים בכיתה אני רק מדברת על שיעורים." עדיין לא היה לה חבר. היא לא נושקה עד גיל שבע-עשרה וחצי. והיא מכירה באנאכרוניזם שלה. אבל כשזה קרה פעם אחת, היא מודה, זה לא היה מה שחשבה וקראה: "קראתי בספרים שמתעלפים מזה. אני לא התעלפתי. לא הייתי בעננים כמו שכתוב בתיאורים האלה. אני דוקא עמדתי על הבאלרינות שלי." הלימודים אינם מסעירים במיוחד את נערת מאי. אולי קצת המאתמאטיקה. יש לה בוח שבע, בכיתה הריאלית, המורכבת משמונה בנות והשאר בנים. אלמנטים שעשו את כיתה למפריעה ביותר בכל הגימנסיה. "תמיד הייתי ביישנית וחזקה במאתי מאטיקה. עכשיו אנחנו לומדים על סינוס, קוסינוס וטאנגנס. אז פתאום התחילו לקרוא לי טאנגנס. זה דומה ללאנגנס."

★ ★ ★

הראשים מסתובבים ברחוב

נערת מאי, המנצחת על החוף, יושבת בצד, במסיבות. מבוישת, מבקשת מה' אדמה, שתעשה טובה ותבלע אותה. היא ההפך הגמור מהרושם הלוט, הססגוני שלה, המשתלט על החדר כשהיא נכנסת לשם. "הבנים חושבים מייוודעמה, וזו טעות." לחברה יש כל ששי מסיבות, אולם